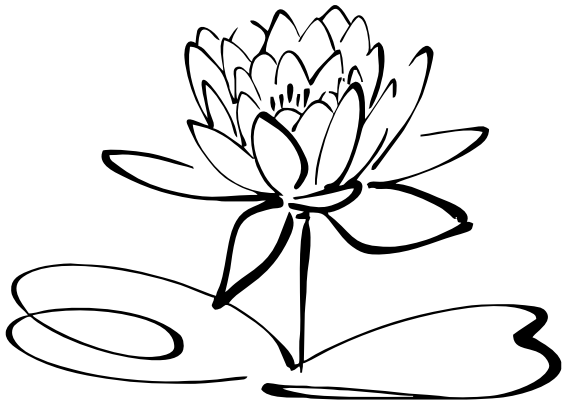

SUVE
PROMĚNA

MĚNÍM SEBE - MĚNÍM SVĚT

© Suve 2015

Veškerá práva vyhrazena. Bez předchozího písemného souhlasu vydavatele nesmí být žádná část této knihy dále šířena nebo reprodukována v jakékoliv formě, jakýmkoliv způsobem, fyzicky či elektronicky, včetně fotografického kopírování nebo pomocí jakéhokoliv systému záznamu a zobrazení dat.

Vydalo vydavatelství Trinity Production, s.r.o., Slovenská republika
www.suvereno.sk

Překlad z originálu: Klára Kholová

Jazyková korekce: Tereza Cviklová

Za terminologickou a stylistickou úpravu zodpovídá autor

Tiskárna: Těšínská tiskárna a.s.

Design obálky: Peter Kanda

Photo: Migo Cash

Ilustrace: Jana Truhlářová (str. 3, 13)

Vnitřní úprava a sazba: Graphicsoul s.r.o.

ISBN 978-80-972267-0-1

EAN 8588003869166

VĚNOVÁNÍ ❁ DĚKOVÁNÍ

Kniha, kterou držíte v ruce, je ze srdce věnovaná Vám, právě Vám samotným.

Není náhoda, že si našla cestu právě do Vašeho života a „podala“ Vám ruku právě v tento čas, na tomto místě.

Vše je totiž dokonale načasované a zesynchronizované.

Děkuji za to, že jste a že jste - jací jste.

Otevřeným způsobem tak společně umožňujeme tu věčnou proměnu, která se skrže nás děje...

*Náš život je záhadou, myseľ je záhradou
my sme záhradníkmi, myšlienky sú semená
či vyrastú kvety, či burina - nie je náhodou
iba od nás samých závisí táto Premena...*

OBSAH

PROLOG.....	7
-------------	---

ČÁST PRVNÍ CHRONOLOGICKÁ

Proměna v čase.....	12
---------------------	----

KAPITOLA I.

Mise: zapomenutí a rozpomenutí si.....	13
--	----

KAPITOLA II.

Období poslušnosti.....	21
-------------------------	----

KAPITOLA III.

Období vzdoru.....	29
--------------------	----

KAPITOLA IV.

Co mě naučila samostatnost.....	38
---------------------------------	----

KAPITOLA V.

Temná noc duše.....	47
---------------------	----

KAPITOLA VI.

Kolaps, zlom a procitnutí.....	54
--------------------------------	----

KAPITOLA VII.

Nový začátek.....	66
-------------------	----

Nový začátek část 2.....	79
--------------------------	----

ČÁST DRUHÁ TEMATICKÁ

Proměna ve struktuře.....	94
---------------------------	----

KAPITOLA VIII.

Svoboda nadevše.....	95
----------------------	----

KAPITOLA IX.

Zakázané dějiny.....	114
----------------------	-----

KAPITOLA X.

Finanční (ne)gramotnost.....	128
------------------------------	-----

KAPITOLA XI.

Ve zdravém těle – zdravý duch.....	139
------------------------------------	-----

KAPITOLA XII.	
Vztahy jako zrcadlo.....	151
KAPITOLA XIII.	
Lidské tvory tvoří schopnost tvořit.....	159
KAPITOLA XIV.	
Spiritualita – věda – náboženství.....	168
ČÁST TŘETÍ TRANSCENDENTÁLNÍ	
Proměna nad časoprostorem.....	177
KAPITOLA XV.	
Zážitky mezi nebem a zemí (které mi změnily život).....	178
KAPITOLA XVI.	
Principy Univerza a cesta hrdinů.....	200
KAPITOLA XVII.	
Po stopách dávných kultur.....	213
KAPITOLA XVIII.	
Společenská dekadence versus spirituální renesance.....	238
KAPITOLA XIX.	
V harmonii s přírodou.....	253
KAPITOLA XX.	
Nový začátek světa - spolutvůrci budoucnosti.....	266
KAPITOLA XXI.	
Láska jako stav bytí.....	280
BONUS	
Praktické shrnutí.....	286
EPILOG	
Pozvánka k dialogu.....	297

PROLOG

Kniha, kterou držíte v ruce, je výsledkem klíčové proměny, která se odehrála v jednom obyčejném a přitom tak nevšedním lidském příběhu. Příběhu, který napsal sám život. Avšak ona samotná přeměna je pouze součástí jedné krátké, zdánlivě bezvýznamné etapy uprostřed celé věčnosti změn. Jde pouze o jakýsi zlomový výsek v rozmezí jediného lidského života z celkové nekonečné proměny Bytí. Takže ona vlastně nikdy ani nezačala a nikdy neskončí. Proměna je totiž jedinou neměnnou věcí, která existuje. Je to neměnná konstanta a je nekonečná. My jsme akorát svědky jejich různých fází od období zdánlivě statických, přes období turbulentní, až po zásadní kvantové skoky ve vývoji. Ty se obvykle dějí v návalech, výtryscích, nárazově jakoby z ničeho nic. Prostě se to spustí... Spustí se lavina nekontrolovaných okolností, které člověka vcucnou do jakéhosi víru událostí, po kterém již není jako předtím. Smete ho ze světa, svlékne do naha. On se do světa vrátí, ale již to není on. A zejména o této fázi pojednává kniha. Respektive je jejím nosným základem, od kterého se ostatní linie proměn bude odvíjet.

Výrazným spouštěčem tohoto procesu, byla existenciální a duchovní krize, kterou jsem procházel v období extrémních změn v průběhu poslední dekády svého života. Podnětů k napsání tohoto fascinujícího dobrodružství bylo několik. Asi nejčastější otázka, která se mi poslední dobou dostávala do uší byla: „Suve, co se vlastně stalo, že si se změnil?“ A právě tato přirozená lidská zvědavost mě přiměla se hluboce zamyslet nad její odpovědí a po pečlivém přezkoumání tak zaznamenat a popsat celé pozadí, které se nachází za tím, co vidíte v souvislosti s mou proměnou navenek. Ten vnější obraz je zřejmý a tak se vám chystám odkrýt svůj obraz vnitřní.

Mnozí z vás mě znají skrze hudební tvorbu, která tvoří gro mého uměleckého vyjádření. Rozhodně v ní budu pokračovat i nadále. Hudba je totiž terapie, je to univerzální řeč, které každý rozumí. Dokáže být balzámem na duši a umožňuje nám alespoň na okamžik osvobodit našeho Ducha z pozemských pout. Dává nám pomyslná křídla, bytostně nás povznáší. Hudba je pro mě emoce (e-motion, energie v pohybu), jakési plátno či podklad – ženský princip, do kterého vnáším slova, odkaz, záměr – mužský princip. Právě prostřednictvím tohoto harmonického splynutí tak může vzniknout úžasná celistvá synergie, soulad dvou protikladů. Jsem zastáncem konceptu: emoce (hudba) plus slovní odkaz (text), protože je to pro mě dokonalá kombinace jak vyjádřit své nitro.

Hip hopová tvorba je specifická právě texty. Za své působení jsem vytvořil více než 140 skladeb a jsem stále plný nových nápadů, textů a nezhmotných myšlenek. Jsem vděčný, že to skrze mě stále proudí a já to pouze zaznamenávám, jako médium. Stát se prázdnou nádobou, kterou tvořivé síly naplní významem, naplňuje i mne samotného. Tuto kreativní činnost nadevše miluji. Rozhodl jsem se proto tuto čest, kterou jsem poctěný, posunout zase o kus dále. Jelikož se do hudebních písni nevejde tolik obsáhlých informací jako do knihy, rád bych vám sdělil své nabyté životní poznání tentokrát po novém, literární formou.

Ono poznání, které odhalím, souvisí s pochopením světa. Ale jak jsem již velmi dávno zjistil, pochopení světa je možné pouze do té míry, do jaké pochopíme sami sebe. Proto základem k pochopení úplně všeho, je sebezpoznání. Tam to celé začíná. Uvědomil jsem si, že na to, abych dokázal s něčím pohnout – cokoliv změnit, musím v první řadě poznat, kdo jsem! A tak jsem se musel naučit, jak sebe poznávat. Musel jsem se postavit z očí do očí svým vlastním strachům a začít jim čelit. Nebát se je přijmout jako součást sebe sama a využít je ve svůj prospěch jako užitečné palivo. Spálit strach v energii, která mě požene vpřed a umožní mi povyrůst. Musel jsem se naučit být k sobě upřímný, protože nulová tolerance lži a sebeklamů je důležitým kritériem ke skutečné proměně. Musel jsem se smířit se vším starým – odešlým ve svém životě a nechat ho napospas. Musel jsem se rozloučit se vším, co mě svazovalo a to bylo obtížné, protože bylo potřebné kriticky pochopit a odlišit, co je pro můj vývoj prospěšné a co už není. Chce to odvalu a kuráž, vzdát se starého – poznaného a postavit se celým svým bytím za to nové, ještě „nenarozené“. To, co se teprve skrze proměnu dere na povrch. Postavit se za to, čemu věřím, i když je to zatím pouze v zárodku a vypadá to křehce a nejisté – je vždy nejtěžší! Obzvlášť pokud se jedná o váš holý život. Započal jsem tak vědomou duchovní cestu, kdy je cílem a cestou zároveň poznávání sebe sama. Avšak musel jsem porozumět tomu, že tento proces za mě nikdo jiný nevykoná. Musím to dělat s veškerou svou odvahou úplně sám. Žádná zkratka neexistuje. Mohou nám k tomu dopomoci různé techniky, učení či osobnosti, pokud jsme takovému přístupu otevřeni. Ale jinak jsme každý na své individuální cestě plné úspěchů a pádů, radostí i zklamání, hlubokého utrpení i vrcholné blaženosti – úplně sami. Pouze my a naše Cesta.

Tato kniha vám k tomu může napomoci a být vám oporou, pokud jste již na takovou cestu vykročili nebo pokud se teprve chystáte učinit první krok. Paradoxem zůstává, že se v podstatě nedozvíte nic nového. Vaše duše totiž

hluboko uvnitř vše důvěrné zná. Avšak díky jistému venkovnímu přičinění, které postupně rozklíčuji, jsme na toto poznání jaksi pozapomněli. Proto vám kniha poslouží minimálně k rozpomenutí si na vaši podstatu, k odhypnotizování vaší mysli a k přivození vlastní přirozenosti, se kterou se každá lidská bytost rodí. Vlivem všech možných institucí však tuto naši přirozenost bohužel vytlačuje známá naučená společenská konformita. Nám pak ironicky zůstává pouze možnost se po zbytek života odučovat tomu, čemu jsme se v dětství „naučili“. Nechť je vám tato kniha majákem, který vás správně nasměruje a popostrčí na vaší vlastní odvážné plavbě po rozbourěném moři venkovního světa. Nechť je vám pomocným nástrojem na vědomou kultivaci osobnosti, osvobození mysli a povznesení potenciálu lidského ducha až za hranice rozumu. V samotné podstatě totiž kniha slouží jako rozpomenutí si na to, kým ve skutečnosti jsme...

Je rozdělená na tři části, na tři úrovně vědomí, ve kterých se budete postupně nacházet při jejich čtení. Každá část má svůj přívlastek, avšak dalo by se je nazvat také jako: kořeny – kmen – plody, nebo i příčina – následek – řešení. Každopádně celkově je to osobní příběh protkaný nevšedními až mystickými životními zkušenostmi a též mými úvahami, které hraničí s filozofickým pohledem na ně samotné.

Poznej sám sebe, všechno ostatní je druhořadé! To je ono osobní heslo, které bude postupně prostupovat celý příběh. Proměna individuální se bude protínat s proměnou kolektivní, ke které se dostaneme v závěrečné třetí části. Postupování od sebe směrem ke světu je zákonité a nedá se přeskočit. Není možné měnit venkovní svět, pokud nezměníme ten vnitřní. Pouze naší osobní transformací můžeme skutečně napomoci k transformaci planetární.

Knihy Proměna je z pohledu levé hemisféry osobní výzkum (analýza), z pohledu pravé hemisféry holistické spojení (syntéza) vědomostí na základě empirizmu – vlastních prožitků. Ty nakonec v životní praxi ožívají skrze srdce a v něm si pouze ověřují svou správnost, protože srdce vždy pozná pravdu. Srdce totiž ví víc, než si myslíme.

A právě proto to z duchovního pohledu není nic jiného, než rozpomenutí si na to, co už dávno víme. Víme, pouze jsme podlehli zapomenutí nebo ho spíše dobrovolně podstoupili. K tomu se postupně dostaneme.

Poslední dobou mi lidé často říkají: „Suve, ty jsi takový vyrovnaný člověk.“ Já odpovídám: „Pouze jsem se naučil, jak správně vyrovnávat křídla při překážkách během letu.“ To znamená, že se i mně objevují momenty, kdy mě něco

z mé osy rozhodí, ale přesně jsem se naučil, jak se účinně vrátit zpět do rovnováhy, do svého středu. Permanentního, nepřetržitě vyrovnaného stavu jsem zatím ještě nedosáhl a ani nevím, zda je to vůbec v dnešním turbulentním světě možné...

Pokud ano – jsme osvícení. A jinak jediné, co nám zůstává, je přiučit se jak co nejrychleji a správným způsobem vyrovnat naše plavidlo během výkyvů do přímé stabilní linie, aby putovalo po naší Cestě nadále přímočaře, kam jen si zámame. Jak udržet ten životně důležitý balanc, rovnováhu živlů – to je důležité mistrovství a zároveň dobrodružství, kterému jsme se přišli přiučit sem na Zem.

Právě dvěma základními živly – ohněm a vodou, společně iniciačně přemostíme tento vstupní úvod a vydáme se po něm až na hluboký ponor do svého nitra.

Slova v této knize jsou též jako oheň. Vy, vaše vědomí, které je čte – jste vodou. Při kontaktu s ohněm měníte skupenství, kvalitu svého vědomí. Jak budete přecházet z jedné části do druhé, budete pozorovat změnu ve svém vnímání. Led se začne pomalu rozpouštět na vodu, až se voda napojí na potřebný Proud řeky života, o kterém se budu většinu času zmiňovat. Jsem přesvědčený o tom, že ve svém vnímání postřehnete zásadní změnu mezi první chronologickou a druhou tematickou částí. Až nakonec ve třetí transcendentální části, bude tato změna ze všech nejvýraznější. Vaše „tekuté vědomí“ se postupně začne měnit na samotnou páru – bude stoupat směrem vzhůru za ohraničení tohoto světa. Voda totiž v tuhém či tekutém stavu podléhá zemské přitažlivosti, oheň však ne. Jeho plamen vždy směřuje vzhůru. A tak voda v konečné třetí fázi, za přítomnosti ohně, přemění své skupenství na páru a stoupá do nebeských výšin, stejně jako samotný oheň. Opouští hranice fyzické spoutanosti a osvobozuje se. Přechází ze spoutání do stoupání.

Takový je cíl i postup v proměnném procesu led – voda – pára, za pomoci živle ohně. Na tomto principu postupnosti vznikala celá kniha. Jsem si tak vědomý této změny, kterou to ve vašem vnímání způsobí, protože jsem sám takovou proměnou procházel!

Nechť je tato kniha tím pomocným plamenem, který ve vás rozhoří poznání, vnitřní sílu, moudrost, humor i lásku. Ze srdce si přeji, aby vás podnítila k vlastnímu poznání, k pátrání po své božské podstatě a odkryla vaší přirozenou moc. Moc čarovat, moc tvořit, moc věci měnit ve svůj vytoužený obraz.

Přeji si, aby vás inspirovala na vaší vlastní Cestě k osobní svobodě a k trvalému stavu štěstí. Aby změnila vaše vnímání, rozšířila ho, vyjasnila i sjednotila v celkovou mozaiku vámi prožité pravdy. Protože pokud změníme způsob, jakým nahlížíme na věci a vnímáme je, potom se věci samotné začnou měnit! To je pointa.

Takovou sílu má proměna vnímání, a proto jsem se rozhodl vám o ní napsat. V neposlední řadě si přeji, aby její oheň roztál ledovce lidských srdcí a otevřel je dokořán celému širému světu. Aby také otevřel mysl, necht' v ní vznítí upřímnou touhu po poznání, aby se stala nápomocná a sloužící tomu nad ní, tedy vám – vašemu Vědomí. Ne naopak. Ono totiž Vědomí je klíčem k nikdy nekončící proměně, klíčem k nekonečnu, klíčem ke všemu... Ale to už trochu předbívám. Vše má svůj čas a postupnost.

Přeji vám nerušený a obohacující ponor do čtení mého prvního knižního díla. Věřte, že jsem do něho dal celou svou bytost, své všechno. Necht' je vám k užítku. Namaste

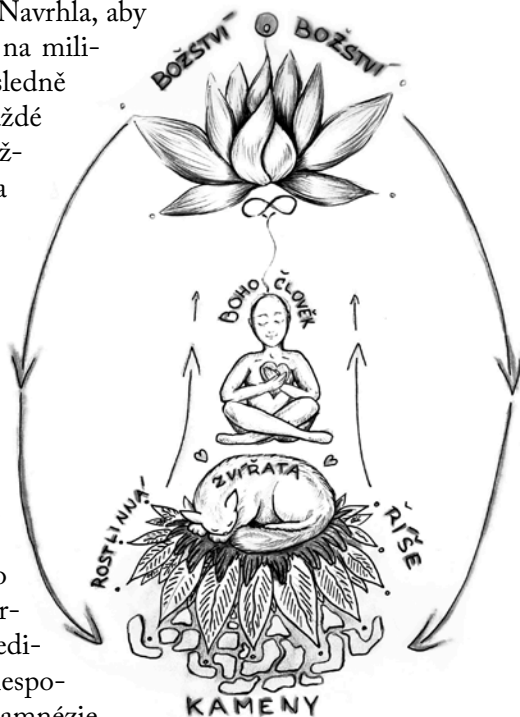
ČÁST PRVNÍ
CHRONOLOGICKÁ
PROMĚNA V ČASE

KAPITOLA I.

MISE: ZAPOMENUTÍ A ROZPOMENUTÍ SI

Na počátku bylo Jedno. JednoDucho Božstvo, Zdroj a původ všeho. Neexistovalo kromě toho vůbec nic, a tak Jedno Jediné začalo pociťovat nekonečnou nudu. Vyšilovalo z takové míry nudy až z toho ukrutně zívalo. Při tomto výdechu pozorovalo, že z něj samého část odchází. Vnímání částí sama sebe s odstupem, si tak začalo uvědomovat, že prostě Je a že tvořením dokáže samo sebe vyjádřit, což ho velice naplňovalo a účinně zahánělo bezbřehé nudění. Zároveň tím dokázalo vnímat a definovat i samotnou Nudu jako nicotu a uvědomilo si, že je to vlastně temné plátno, na kterém může realizovat své tvořivé záměry. Jelikož Temnota byla spouštěčem tvořivého procesu Jediného Zdroje, které mělo ze všeho obrovskou radost, chtělo se jí odvděčit. Temnota si tak přála, aby na jejím základě byl stvořen celý vesmír se vším, co k němu patří. Od hvězd, galaxií, přes planety a oceány, pevninu, až po živé organismy. Tak se i stalo, ale stále v tom Celku chyběla šťáva, jakási zába-va, a tak navrhla vytvořit Hru. Navrhla, aby

Jedno „vydechlo“ sebe samého na miliardy rozdělených kousků a následně vdechlo svůj fragment do každé živé bytosti. Ve chvíli, kdy každá živá bytost tedy obsahovala duši – individuální částici Jediného Zdroje, tyto bytosti zahalila Temnota do svého pláště – sebe samé, aby Duše zapomněla na svou podstatu – na svůj božský původ. Pro Jedno tím začala nekonečná Hra, ve které je cílem v těchto bytostech si vzpomenout na to, kým skutečně Je, a vrátit se k sobě samému do prvotního Zdroje. Jeden cyklus této vesmírné hry sestává z VÝDECHU Jediného Zdroje – rozdělení se na nespočet částí, samotné zapomenutí – amnézie

Duše, až po rozpomenutí si na svou přirozenou podstatu a návrat JednoDuchu Božstva k sobě samému. Toť jest jeden božský NÁDECH. Takový je tedy věčný cyklus duší a jejich Božského Zdroje. Nádech – výdech.

Touto symbolickou legendou, přetvořenou z více příběhů, tradicí a nauk v mojí vlastní verzi do slov a obrazů takových, které mi vyhovují, jsem si dovolil velmi zjednodušeně, pro mě popisně, ilustrovat jak vnímám já, na základě zkušeností, které jsou předmětem této knihy, cyklus tvoření v časoprostoru, který nazýváme Vesmír.

Počátečním motivem ke Stvoření bylo to, co moudré kultury nazývají „Bůh neviděl Boha – tvář chtěla vidět tvář“. A tak vznikla kosmická Hra, kterou nazývají „lila“ – zapomenutí.

Individualita je iluze a byla navržena tak, aby Stvořitel mohl vnímat sám sebe. Bez svobodné vůle a zjevné individuality bychom neměli možnost zapomenout, kdo skutečně jsme. Hra by přestala fungovat. Pokud bychom měli automatický přístup k universálnímu vědomí, život by byl rázem nudný a šedivý. Naše anamnéza nám nabízí možnost vydat se na dobrodružství – na výpravu za poznáním.

V duchu tohoto věčného příběhu se zabudovaným principem zapomenutí a následným rozpomenutím se se ponese i děj, do kterého se právě noříte čtením.

BŮH SE KDYSI CELÝ ROZDAL... JE NA ČASE SE MU VRÁTIT

Jeden z takových příběhů rozpomenutí si a návrat jedné duše, bude součástí této knihy a povine se jako červená nit celým procesem od narození a zákonitého zapomenutí, skrze rozpomenutí se, až po současnost a s ní spojené záměry do budoucnosti. Minulost – přítomnost – budoucnost jednoho lidského životního cyklu „nádech – výdech“.

Začátek této mé dobrodružné vesmírné hry se začíná odeHRÁvat 15. 11. 1984.

Je to můj numerický vstupní kód do této 3D reality. Duše si přesný čas, místo, prostředí, okolnosti volí sama z jistých, přesně daných důvodů, které si na základě zkušeností dovolím blíže rozvinout v pozdější části knihy.

Každopádně čísla sehrávají ve vesmírném tvoření zásadní roli. Fibonacciho posloupnost, zlatý řez, posvátná geometrie, kód tvoření, poměry, rozměry, proporce a tak dále, a tak dále...

Proto se osobně přikláním k té možnosti, že na nás planety a hvězdy působí.

Jestliže celý náš svět, fungování přírody a chování lidí ovlivňuje malinké vesmírné těleso, jakým je Měsíc, logicky předpokládám, že v rámci naší soustavy budou hrát důležitou úlohu vlivu i o mnoho větší tělesa jako je Jupiter, Saturn apod.

Jak tedy ovlivňují naši mysl? Lidskou mysl bych, kromě všech možných vlastností, které jí můžeme připsat, též přirovnal k magnetickému záznamníku nebo fotografické komoře. V okamžiku narození, kdy člověk poprvé spatří světlo světa, se do jeho mysli vpečetí přesná poloha těles. Tento prvotní otisk si potom v sobě neseme po celý život a má na nás po celý čas prokazatelný vliv. Mysl jako dokonalý biopočítač zaznamenává v okamžiku narození přesné souřadnice a na základě prastarého zlatého principu „jak nahoře – tak i dole“ nebo „jak v Nebi – tak i na Zemi“ vtiskne makrokosmos do svého GPS záznamníku a vznikne „mikrokosmos“. Podstatné je naučit se pracovat „s otcem“, jak řekl Ježíš, to znamená sladit se s kosmickými cykly. Berme tuto terminologii prosím obrazně, na dokreslení – jen kvůli popisu pojmů. Ještě jedna malá metaforická vsuvka k vlivu vesmírných těles: čím víc člověk zvyšuje úroveň svého vědomí, tím ho hvězdy a planety méně ovlivňují, až nakonec rozvíjením sebe-mistrovství, se může dopracovat k osvětlení, až se nakonec stává sám takovou malou „hvězdou“. Sám sobě Světlem, jak by řekl Siddhartha Gautama Buddha.

Vrátím se zpět ke své vstupence do tohoto světa s číslem 15111984. Rozebírat detailní charakteristické poznávací znaky svého data narození nebudu. K tomu by bylo potřeba samostatné vydání, ale zkrátka podle staroegyptských astrologicko-numerologických principů a tarotu, které jsou dle mých osvědčených zkušeností nejpřesnější, si duše při výběru těchto čísel v tomto případě zvolila velmi náročnou zkoušku, ne však nezdolatelnou. To mohu po prvních 30 letech směle potvrdit. Tím chci jasně naznačit, že přicházíme na tento svět s jistou predispozicí a životním plánem, který se máme na základě scénáře zkušeností naučit. Doslova učební osnova, stejně jako ve škole. V tomto případě má škola název Život.

Položím tedy první filozofickou otázku. Rodíme se jako Tabula Rasa – čistá, nepopsaná deska? Je to výraz, který světu poprvé představil britský filozof John Locke. Podle mého názoru ano i ne. Přicházíme sice s čistým štítem, který „deska“ začíná počínaje narozením vyplňovat, ale zároveň již v sobě obsahuje určitá data, která jsme si přinesli z minulých životů a která ovlivňují

a formují naše počínání na Univerzitě života. Jisté předurčení, které navíc prokazuje i genetika. Existuje její vědecká odnož, která nese název epigenetika a dokazuje, že lidská zkušenost se kóduje do genetické informace v kódu DNA (dědičnost). Z čehož vychází, že sem přicházíme bohatší o zkušenosti předků. Osud je to, co můžeme a měli bychom utvářet dle naší svobodné volby. Předurčení je tím pádem předpoklad anebo predispozice, ve které oblasti a s jakým vybavením budeme v následujícím životě svůj osud vlastním přičiněním určovat. Čistou nepopsanou desku jsem si tedy přejmenoval na něco jako Motherboard (Tabula Rasa). Počítačovou analogii budu používat častěji, protože nám v dnešní technologické době dokáže daleko přesněji a pochopitelněji ilustrovat pojmy. Matiční nepopsaná deska je vybavená vstupními daty v kódu DNA – potřebnými informacemi, které bude v našem životě řešit. Vstupuje však do reality neposkvrněná. Od první vteřiny zplození na ní začíná interaktivně působit okolní prostředí, formovat ji a ona následně znamená a vyhodnocuje.

Existují však ještě důležitější existencionální otázky, které ve mně začaly před několika lety vyvstávat. Po jistých dramatických zkušenostech, ke kterým se dostaneme později, ve mně začala růst zvědavost a touha po odpovědích na ty nejzákladnější lidské otázky:

**KDO JSEM? KDE JSEM? A PROČ JE SVĚT TAKOVÝ, JAKÝ JE?
CO JSEM SEM PŘIŠEL ŘEŠIT? JAK MOHU VĚCI ZMĚNIT?**

Možná se o ně někdo z vás již dávno zajímá, možná jste na ně již dokonce našli odpovědi, ale dle osobních rozhovorů, které vedu celé roky s nespočtelným množstvím lidí na toto nejelementárnější téma, tak smutně zjišťuji, že tyto důležité otázky se v bludišti zvaném lidský život často nekladou. A pokud k nim někteří dospěli, tak je to jen mizivý zlomek lidstva. Samotnému mi bylo svého času zvláště při zjištění, že nad takovým základem přemýšlí tak žalostně málo lidí. Ono, stejně jako vše okolo nás, i tyto projevy mají svou zřejmou příčinu, kvůli které se drtivá většina z nás nedokáže za celou svou existenci dostat alespoň na chvíli nad rámec „běžného“ uvažování a začít se ptát. Ptát se na cokoliv je projevem inteligence. Tím spíš, pokud nám odpoví na tyto formulky, mohou zásadně změnit naše každodenní vnímání a posunout nás vpřed.

Kdo jsem? Kde jsem? Proč je svět takový, jaký je? Jaký smysl tu má můj pobyt? Co jsem sem přišel řešit? Jak mohu věci tvořit a měnit?

To jsou tedy základní bytostní otázky, které jsou jakýmsi leitmotivem celého obsahu knihy a které hrají klíčovou roli při postupném odkrývání jednotli-

vých střepeň mozaiky zvané život – jeho neustálé proměny při dosahování cíle. Cíle, který je zároveň cestou... a tím cílem není nic jiného než TRVALÉ ŠTĚSTÍ.

Ale též i cíle, který paradoxně cestou není, k němu se musím dopracovat. A sice cíl zvaný OSOBNÍ SVOBODA. A přesně k ní jsem se kdysi dávno rozhodl dopracovat já a inspirovat na cestě i druhé.

„Nikdo není svobodný, pokud není svým pánem.“ řekl řecký filozof Epiktetos. Jednoznačně souhlasím. Ovládnout sebe sama, stát se pánem svého osudu a seabemistrem života je sice nelehká úloha, ale musíme se o to alespoň pokusit. Je to totiž naše jediná úloha. Stát se svým vlastním pánem a osvobodit tak svou duši, to je výsledný certifikát, který si s sebou vezmeme do hrobu ve chvíli, kdy skončí další vyučovací lekce v délce trvání jednoho života.

Poprvé jsem se nadechnul v Bratislavě, přesně v polovině listopadu roku, který je zároveň názvem světově známého románu Georga Orwella – 1984. V něm autor futuristickým, vědecko-fantastickým způsobem poukazuje na nesvobodu v našem současném vězeňském světě (mříže jsou hlavně v naší mysli a nejvyšší forma mentálního otroctví je, když si otroci neuvědomují svůj stav – nebourí se, že jsou otroci, když si myslí, že otroky nejsou). Mimochodem je to pro mě trefná symbolika toho, na co román poukazuje, cítím, že to jsem sem přišel řešit jako své poslání, ale k tomu se dostaneme... Mise může začít. Úvod života, jak to bývá zvykem, provází pláč nového člověka a naopak radost lidí, kteří ho vnímají. Je to pro mě zvláštní ironie, protože při odchodu z této reality je to přesně naopak. Člověk, který odešel, s největší pravděpodobností necítí žádnou bolest ani utrpení. Já předpokládám, že se raduje. A na druhé straně ho lidé oplakávají. Dovolím si troufale sarkasticky dedukovat, že je tomu tak, že při vstupu do reality plné omezení nová duše cítí, co jí čeká a okolí se raduje, jelikož přibyl nový vězeň do party a jejich utrpení se tím sníží. A když duše odchází pryč, všichni jsou smutní, protože najednou pociťují v cele jakousi prázdnotu a oni v ní musí nadále trčet... To je samozřejmě jen moje nadsázka, která platí čistě pro západní kulturu. V hindu-národěch a nejstarších východních tradicích světa naopak smrt oslavují. Kdoví proč, milý čtenáři?

KDO VLASTNĚ JSEM?

Jedna bezvýznamná buňka mezi 7 miliardami dalších buněk v miliardách dalších galaxií, zároveň jsem i nekonečné jednotné VĚDOMÍ, které si uvědomuje samo sebe. Postupně se dočtete, jak jsem se k tomu dopracoval.

Možná se ptáte, zda to není jakási dichotomie, která si navzájem odporuje? Ne, naopak. Jedna polovina výroku tvoří s tou druhou harmonický soulad a navzájem se doplňují. Ta první část eliminuje lidskou pýchu a přehnanou důležitost, aby se podkladem pro pochopení stala pokora. A druhá polovina vyjadřuje náš božský potenciál a propojenost s Celkem. Každá buňka je miniaturním terminálem, který je propojený s kosmickým počítačem. Jsme vnímači, jsme uvědoměni. Nejsme objekty, nejsme pevná tělesa. Nemáme žádné omezení. Jenže my, nebo spíše náš rozum, na to zapomíná, a proto zadržujeme totalitu nás samotných v začarovaném kruhu, ze kterého v průběhu života unikneme pouze zřídka. Je klíčové pochopit, že naše duše si na sebe bere svou tělesnou schránku, abychom mohli prožívat tento svět. Trik, ve kterém jsme se vyskytli, spočívá v tom, že se identifikujeme s tělem, s vozítkem. My ale nejsme ten kočár, jsme kočí! Naše mysl jsou opratě a koně, které nás pohánějí a symbolizují naše emoce a pudy.

Ptáte se, jak jsem dospěl k tomuto poznání a jak s tím můžete naložit v praxi? Pojdme tedy pěkně popořádku...

Na svět přicházíme všichni osvícení a prvních 7 let života je toho důkazem. Děti jsou, dle mého názoru, učitelé a měli bychom jim naslouchat, dokud jsou stále v kontaktu s „oním“ světem, odkud čerpají univerzální moudrost a prostou dětskou duchaplností ji aplikují v našem světě.

Časem se však jejich spojení s touto nekonečnou studnicí poznání začne vytrácet. To pouto jim přestřiháváme my. Nastupuje totiž „výchova“.

Počínaje školním věkem a počátkem učení se, přichází paradoxně období učení se zlovykům, respektive programování jedince ze strany společnosti prostřednictvím různých institucí, které nás dokáží během několika let tak zmanipulovat ve svůj prospěch (v prospěch udržení si statusu quo), že nám poté po zbytek života zbývá se „pouze“ odnaučit to, co jsme se doposud „naučili“. Stručný životní koncept se skládá ze tří základních životních sekvencí:

1. Příchod na svět jako dokonalé přirozené bytosti.
/metaforicky vyjádřené: OCEÁN/
2. Přizpůsobování se společnosti formou naučených programů, které pouze posilňují status quo systému, což je vlastně jejich účel, ale nás samotné to odpoutává od naší přirozené podstaty a ocitáme se tak v pavučině plné omezení, ze které profituje systém a my jsme jeho obě-

ti. Jsme odříznutí od našeho přirozeného multisenzorového Já. V této fázi nežijeme život, ale život žije nás.

/metaforicky vyjádřené: LEDOVÁ KRA/

3. Vědomá cesta k ZNOVUOSVÍCENÍ pomocí jednoduchých principů odnaučení se toho, co jsme se „naučili“ a rozpomenutí si na naši přirozenost. To je návrat k podstatě nevinnosti obohacené o empirické poznání (prožité zkušenosti).

/metaforicky vyjádřené: ROZPOUŠTĚNÍ SE V OCEÁNU/

K tomuto trojfázovému konceptu, který se vyskytuje téměř ve všem, se v poslední části knihy vrátíme a detailně ho popíšeme. Je totiž klíčem k pochopení spirálovitého cyklu vývoje. Cyklu, ve kterém božský Zdroj vydechnutím projeví sebe samého v nás a následným nádechem se po spirále skrze nás navrací k sobě samému, aby tímto Božstvo definovalo samo sebe. A když jsme u té spirály...

ROZTOČIL JSEM TO!

Když jsem byl malé dítě, točil jsem se velice rád okolo své vlastní osy. Mnoho z vás určitě velice dobře pozná tu úžasnou dětskou radost, která doprovází tak obyčejnou a přitom tak jedinečnou a častou aktivitu dětí, a to je točení se s rozpaženými rukama okolo sebe samého. Trávil jsem celé hodiny touto jednoDuchou zábavou i přesto, že mě dospělí neustále upozorňovali, abych s tím přestal, protože bych mohl spadnout a ublížit si. Toto jejich neustálé napomínání se ukázalo jako neopodstatněné. I když jsem často padal, nikdy mi ten pád nějak výrazně neuškodil. Lákalo mě něco mnohem vzrušujícího než jen vzdorovitě neposlechnout. I přes množství pádů byla pro mě odměna neodolatelná. Miloval jsem tuto aktivitu, protože při ní docházelo k nevšednímu, až spirituálnímu zážitku. Pomocí spirály, kterou jsem roztočil okolo své osy, jsem totiž dokázal opustit své tělo a začít ho s odstupem prostoru pozorovat. Přestal jsem se ztotožňovat s tělem. Tento jedinečný rozměr byl dostatečným magnetem k tomu, abych i přes varování dospělých, pokračoval v této neodolatelné zkušenosti. Dostat se kousek nad své tělo, odosobnit se od něho a pozorovat ho z vyšší perspektivy, bylo něco, co mě poprvé v životě spojilo s duchovní sférou a nastartovalo mou skrytou vnitřní touhu po zážitcích tohoto typu.

Později, po dlouhých letech, když jsem si již jako dospělý občas na louce